

роля), стъкмява одеянието си по вкуса и тона на изтънчената куртизанка — и, явила се на генерална репетиция следъ трикратно игране на пиесата безъ нея — тя заявява въ началото на IV актъ на режисьора Шмаха по нѣмски че не може да играе при дадената обстановка.

— Защо, г-жо?

— Защото не мога да се сливамъ съ общия тонъ на мебелировката. Това е антихудожествено!

— Шмаха се покланя — заповѣдва да смѣнятъ обстановката, и прибавя галантно усмихнатъ: „Докле е живъ човѣкъ все се учи.“

Но тукъ — въ държавния театъръ — свободна натура каквато е — Роза Попова не се е чувствувала никога добре. Презъ ваканциитъ тя винаги е бѣгала на отдишка въ чужбина — Загребъ, Виена, Венеция — и другаде.

Но убѣдила се следъ едно отъ завръщанията си отъ Виена, че нашето изкуство е на фалшивъ, наклоненъ и гибеленъ пжтъ — едно пролетно утро, следъ тринадесетото представление на Дамата съ камелиитъ — при препълненъ сборъ — и на върха на сценическата си слава — внезапно Роза си подава оставката — оставила въ почуда управа, артисти и общество.

Дълбокитъ причини за това — оставатъ, разбира се, и до сега скрити — макаръ, че въ своя Завѣтъ, тя ги е разкрила най явствено:

„Азъ напускамъ Вашия театъръ защото чувствувамъ една огромна празнота... Съ тия понятия, които Вие имате — драматическото изкуство би погинало, и ако не сж *единицитъ*, които го крепятъ — *то би се обърнало въ плоско комедианство*“.

Каква болна и страшна истина!

Артистката не е желала да участвува въ катастрофата на Народния театъръ.

Въ Русе

Въ следующата година, 1910 — Роза поема браздитъ на Русенския градски театъръ, като неговъ *директоръ-режисьоръ*.